

Mál nr. 269/2010

(M)

og

Vátryggingafélagið X v/launatryggingar

Ágreiningur um höfnun vátryggingafélagsins á frekari bótagreiðslu í kjölfar óvinnufærni M af völdum veikinda sem upphófust í nóvember 2007.

Gögn.

- 1) Málskot móttakið 06.09. 2010.
- 2) Bréf vátryggingafélagsins til nefndarinnar, dags. 27.09. 2010.

Málsatvik.

Fyrirliggjandi gögn upplýsa um aðdraganda máls þessa.

Ágreiningur er um höfnun vátryggingafélagsins á frekari bótagreiðslu í kjölfar óvinnufærni M af völdum veikinda sem upphófust í nóvember 2007 sbr. nánar fyrirliggjandi gögn.

M fyrrverandi starfsmaður félagsins greindist með krabbamein í nóvember 2007 og hóf langvarandi meðferð vegna þessa.

Félagið telur að M hafi fengið greiðslur úr launatryggingunni í samræmi við vátryggingarskilmála. Félagið hafi greitt dagpeningagreiðslur úr launatryggingunni vegna tímabilsins 01.11. 2008 til 06.06. 2009. Hann hafi notið launagreiðslna til loka október 2008 sbr. fyrirliggjandi gögn. Aðila greinir á um það hvenær biðtíma teljist hafa lokið og bótatími hefjist. Félagið telur að ekki verði annað séð en að hluti umkvörtunarefna M lúti að túlkun starfslokasamnings og skil milli starfslokagreiðslna og vátryggingabóta. Slíkur ágreiningur falli utan þess sem nefndinni er ætlað að fjalla um. Hafnar félagið því að nefndin taki afstöðu til annarra atriða en beinlínis varða túlkun vátryggingarsamningsins. Þá kemur og fram að “lagt er í mat nefndarinnar hvort hún telji sér fært að fjalla um ágreiningsefnin að öðru leyti”.

M telur greiðsluskyldu fyrir hendi sbr. umfjöllun hans í málskotinu sem óþarft er að rekja.

Álit.

Líkt og vátryggingafélagið bendir á heyrir það ekki undir starfssvið nefndarinnar að úrskurða um ágreining aðila við túlkun á starfslokasamningi. Úrskurðarnefndin fjallar eingöngu um ágreining um bótaskyldu og eftir atvikum bótafjárhæð að fengnu samþykki aðila.

Þegar tekið er mið af fyrirliggjandi gögnum hefur M ekki sýnt fram á að hann eigi fyllri rétt til greiðslna úr launatryggingu en honum hafa þegar verið greiddar. Hins vegar er vátryggingafélaginu óheimilt að beita skuldajöfnuði á þann hátt sem gert var vegna ofgreiddra launagreiðslna. Samkvæmt 1. mgr. 122. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 er vátryggingafélagi einungis heimilt að skuldajafna við bótagreiðslur eða vátryggingarfjárhæðina vangoldnu iðgjaldi vegna þeirrar vátryggingar sem um ræðir eða annarra sem vátryggingartaki hefur hjá félaginu. Þessa gætti vátryggingafélagið ekki miðað við takmörkuð gögn máls þessa.

Niðurstaða.

Ekki hefur verið sýnt fram á frekari greiðsluskyldu vegna vátryggingabóta. Einungis er heimilt að skuldajafna bótagreiðslur við vangoldin iðgjöld en ekki vegna ofgreiddra launa.

Reykjavík 12. október 2010

Rúnar Guðmunsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.